

— Познавамъ твоята нивостъ, влечуго, и струва ми се, че думитѣ ти звучатъ неискрено.

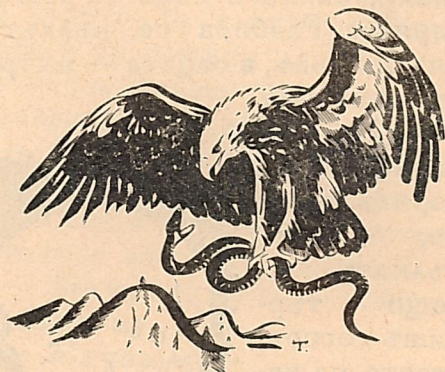
— О, — продължила все тъй разпалена змията, — бжди милостивъ, нека твоята благородна постъпка послужи за примѣръ на всички крилати божи твари.

Трогнала се царствената душа на орела. Внимателно прихваналъ той змията съ клюна си, размахалъ мощни криле и полетѣлъ въ лазурнитѣ висини.

Но тукъ змията се размислила:

— Чудесно, божествено е, наистина да летишь, но не съ чужди, а съ свои криле. Така и жабитѣ летяватъ!.. Ако проведенieto е надарило орела съ мощни криле, въ моята

уста е вложило смъртна отрова. Ето нѣ, стига да поискамъ, и неговитѣ силни криле ще станатъ немощни, като сухи листа, грабнати отъ вѣтъра.

И озлобената змия извила шия и клъвнала устремения все по-нагоре и нагоре орелъ. ... Нѣколко дни по-късно овчарчета намѣрили единъ орелъ и една змия — мъртви всрѣдъ пусти скали.

Николай Фолъ

ИГРА НА РИМИ

— Слушайте, дечица! Както си седиме, ако всѣки мигомъ срещу своето име пожелае нѣщо, но да се римува, изведнажъ отъ мене ще му се купува. Почваме отъ Тинка?

— Искамъ сладка динка.

— Купувамъ. Сега Николица?

— Сжщо — любеница.

— А за тебъ, Паунчо?

— Водничко каунче.

— На доброто Анче?

— Жълтичко бананче.

— А какво за Крума?

— Два малки локума.

— А пъкъ за Недѣлка?

— Крушка скорозрѣлка.

— А сега за Мичка?

— Сладка баклавичка.

— Най-сетне за Яни?

— Цѣлъ кичуръ банани!

— О, толкова много! — се развика Гого.

— Не бива, не бива! Само по едничко — завикаха всички.

Чичо Стоянъ